

Žlutá růže

Jan Spálený

Na žlutý růži vykvetlo poupě, co už mu žádnéj nevěřil
je konec října, chystáme doupě a těšíme se do peřin.
Velikej poprask, času je málo, kumpán déšť buší ze všech sil,
krása je najednou míň než se zdálo, o tu se nikdo neprosil.
Jen žlutá růže z poslední síly jak sirná svíce plápolá
s přepevnou vírou, že pro tu chvíli svý léto zpátky přivolá.

Ti co jsou vlašní vytuší zradu, ptalo se listí spadané
Kdo koho bere na lehkou váhu, když všichni vzdali a kytká ne?
Zachraptí růže: takhle to není, a zatváří se omluvně,
chtělo to stihnout před rozloučením, statečný zlatý nemluvně.
A teď ta růže z poslední síly jak žlutá svíce plápolá
s přepevnou vírou, že pro tu chvíli svý léto zpátky přivolá.

Na žlutý růži vykvetlo poupě, letošní síla poslední
slunce si přišlo najednou hloupě nevrátit léto na pár dní.
Zůstali déle i tažní ptáci, z toho je dobře patrné:
Že když moc toužíš a dáš si práci i slunce se někdy ustrne.